

Nyfikenhetsskafferiet: Lagisk eller nådisk...

Bidrag från Bengt Pleijel

Hungriga fötter vandrar in i skafferiet

Gamle herr Lagen: lagisk eller nådisk Kärlekens Gud har gett oss kärlekens bud.

Han har satt dem som ett skyddsräcke omkring det ömtåliga människolivet. Människor omkring mig mår bra, när jag håller buden. Hela samhället mår bra. Men själv mår jag inte riktigt bra.

Det finns en makt bakom buden som plågar mig.

Paulus kallar den makten för Lagen.

En fördärvsmakt, som Anders Nygren kallade den.

När vi hamnar under lagen får vi det svårt (Rom 6:14, Gal 5:18).

Han är vår övervakare (Gal 3:24).

Han driver oss framåt med alla "skulle" och alla "borde".

Han slår oss med staven som han har i sin hand - bok-staven (2 Kor 3:6-7). Från denna makt kom Jesus för att friköpa oss. (Gal 4:5) När Golgata klippta är under oss behöver vi inte digna under kravklippan över oss.

När jag försöker begripa det här med Lagen som makt, ser jag gärna framför mig Lagen som en äldre herre.

Herr Lagen bär svart, välpressad kostym.

Skorna är blankputsade.

Han har brylkräm i håret och mittbena.

Hans röst är skarp.

Genom guldbågade glasögon ser han rakt igenom mig.

Med strålkastaren i handen lyser han på allt som är fel. Överallt ser han smuts.

Allt jag gör är galet.

Han tjarar och tjarar och tjarar … Och jag försöker och försöker och försöker …

Vissa tider går det bra.

Och när jag lyckas märker jag hur jag tar över mönstret från herr Lagen. Jag blir kritisk och negativ och hård och dömande och hittar fel på allt och alla.

Och jag tjarar: Så får man inte göra. Men usch! Fy skäms!

Herr Lagen gör mig lagisk.

Människor omkring mig mår inte bra. Men den uppgiften som Lagen fått av Gud är inte att göra mig lagisk.

Ty ingen människa förklaras rättfärdig inför honom genom laggärningar. Genom lagen ges insikt om synd (Rom 3:20).

Lagen kom in för att fallet skulle bli så mycket större (Rom 5:20).

Guds LAG framhäver inte mitt eget JAG.

Den är inte till för att jag skall pösa och blir stor och säga "hurra för mig".

Somliga fattar lagen så.

Man snickrar om skyddsräcket till en himlastege.

Och så klättrar man upp på stegen.

Titta på JAG! Jag fick en gång en bild av det här.

Jag såg mig själv gå på en väg. Det var vägen till himlen.

Vägen var övermåttan härlig. Men jag var övermåttan förfärlig.

Kände mig misslyckad och smutsig.

Tillsammans med mormors lilla kråka hade jag upplevt dikenas geggamoja och den hade satt spår i mina kläder. Plötsligt blir det alldeles ljust på vägen. Det kommer emot mig en bil. Den som sitter i bilen bländar inte av.

Jag tar upp armen för ögonen och muttrar: "Ja, se fruntimmer!"

Så säger vi karlar, när vi vandrar i Jämo-dalen, könsrollsbundna, oförlösta, osäkra om vår identitet.

Det satt ingen dam vid ratten. Bilen stannar och ur stiger en äldre herre med brylkräm i håret och mittbena, guldbågade glasögon och välputsade skor. Det är herr Lagen.

Han ser rakt igenom mig. Och billyktorna lyser på mig. Jag ser hur sjaskig och smutsig och tråkig jag är.

Herr Lagen talar om för mig att jag inte kan fortsätta på vägen till himlen. Jag är för dålig. Och för smutsig.

Och när jag står där och ser på mig själv i stråkastarljuset, måste jag ge honom rätt. Jag passar inte i den himmelska renhetens värld. Och jag ger upp … Men just då händer det något på vägen. Det kommer en annan bil, som far i rakt motsatt riktning.

Den stannar. Ur stiger en annan herre. Hans ögon ser också rakt igenom mig. Han frågar hur jag har det. Och jag får uttrycka min nöd. Det är en sådan enorm kärlek från honom att det bara forsar ur mig: Bitterhet, besvikelser, misslyckanden, grusade förhoppningar, synder … Och medan jag berättar om detta, ser jag en smärta i hans ansikte. Det är som om han tar in

min nöd i sig. Som om mina misslyckanden flyttar över på honom. Han fördömer mig inte. Säger bara: "Kom med mig." Och jag får stiga in i bilen.

Den som kör bilen tar ansvar för den som är medpassagerare.

Jag tappar all kravkramp.

Jag upplever nåden.

Jag som inte förtjänat annat än att kastas ut, får komma in.

Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus (Rom 8:1).

Och därinne i tillvarons centrum lyser inte längre strålkastarna på mig. De lyser på vägen. Jag hittar rätt. En rätt färd med Jesus.

Gjord rättfärdig av Jesus. Om herr Lagen gjorde mig lagisk, så gör Jesus mig nådisk.

Nåden är inte Jesu klapp på axeln.

Inte en gudomlig hygglighet som slätar över mina dumheter.

Nåden - det är Guds gränslösa och orimliga godhet mot dem som inte förtjänat annat än att kastas ut från Guds närhet.

Nåden - det är den som gör den dömda häpen.

Jag, Barabbas, går fri därför att de tog Jesus i stället för mig (Markus 15:6-15). Och när jag far fram där i denna underliga bil så ser jag människor jag möter på ett nytt sätt. Jag kan se alla de fel som herr Lagen pekade på när han lyste på mig. Jag blundar inte på det som är vrångt.

Men nu vet jag något mer. Det finns en upprättande och renande nåd. Det finns en som klarar av dem som det gått snett för.

Och gör dem häpna. Om de bara visste … Och han som överraskat med sin kärlek och nåd sänder mig ut med nya ögon och

med en ny värme i min röst: Låt oss vara starka, starka

vi som blivit hjälpta.

Vi är ju blott små barn.

Låt oss ej gå vilse på stigen

men gripna av längtan

säga till alla just så:

Konungen älskar oss!

(ur en sång från Zululand) Ger vandringarna ilskor, grubblor, tröstor och glädjor?

Kontakta då Bengt genom att klicka här.

PS!

Du har just haft ett sammanträffande med herr Lagen,

Stäng nu av din PC.

Luta dig skönt tillbaka i din goda stol.

Berätta för dig själv om ditt möte med herr Lagen.